

1. Klassenkamp of leidersrecht Geschiedte
2. Klasse dictatuur (en party dictatuur) uitluit naar meeningen
3. Terrorisme en dictatuur uitsluit naar klasse, automatisch door pakkende v klasse
4. Stuyd tegen gods dienot - Schijpveradikalisme
5. Eenheid v klasse, alleen als stuyd mogelijk te worden beter verduidelikt, tot algemeen men we, rust rood/punt alleen door heraan te gebuuden
6. Onders. kap. met automatisch; geen doodsdron, hangt v prot. af.
- 5a. Radonorg; met nu al. uiter. v stuyd eenheid te worden blijven oude org. bestaan leven mogelijk indiv en uibloopen, de ied doen als rebel (achter)
- 5b. Eenheid en stid tegelyk zwol. inzicht en wil even als uit kap. mach
7. Hoe regeer; macht mensheid - nu al aengroepen over, stid onyloof zwans
8. Oplouw eigen organen; raden vorm beteekend zelf stied antiole Met luideren; m. vater en opstan
9. Program v staal socialisme by allen

P. I. C. PERSMATERIAAL VAN DE GROEPEN VAN INTERNATIONALE COMMUNISTEN

Dit persmateriaal wordt aan belangstellenden gratis toegezonden. Stuur ons uw vrijwillige bijdrage.

DOELSTELLING:

De ontwikkeling van het kapitalisme voert tot steeds heviger crisissen, welke in steeds groter werklouheid en telkens dieper ontvrieking van het productieapparaat hun uitdrukking vinden, waardoor miljoenen arbeiders buiten de productie staan en aan de uit-hongering zijn prijsgegeven. De thans op den voorgrond tredende rationalisatie van het bedrijfsleven veranlet het tempo van deze ontwikkeling.

De toenemende verarming en de steeds groeiende onzekerheid van bestaan dwingen de arbeidersklasse den strijd voor de communistische productiewijze aan te binden. De groepen van Internationale Communisten wekken de arbeiders in dezen strijd op, het bevoer en de leiding van productie en distributie volgens algemeen geldende, maatschappelijke regels. ZELF ter hand te nemen, om zoo DE ASSOCIATIE VAN VRIJE EN GELIJKE PRODUCTENTEN te verwezenlijken.

ADMINISTRATIE:
H. CANNE MEIJER
TRANSVAALSTRAAT 125 (o)
A'DAM, GEN. GIRO C 2885

Int. Instituut
Soc. Geschiedenis
Amsterdam

ALLE MACHT AAN DE ARBEIDERSRADEN!
DE PRODUCTIE IN HANDEN DER BEDRIJFSORGANISATIE'S!

October N° 2. Jaargang 1932.

EN HOE DENKT DE OSP ER OVER??

In "DE FAKKEL" van 13 Oct. '32 schreef Stenhuis een merkwaardig artikel over de "BEDREIGDE LAND- EN TUINBOUW". Daarin toont hij zich zeer vertoornd tegen "de duitsche regeering van de jonkers", die de invoer van agrarische producten vanuit Nederland nagenoeg onmogelijk maakt. "Voor ons land is dat van buitengemeene betekenis. Ons landbouwbedrijf vindt in zijn verschillende onderdeelen in Duitschland een belangrijk afzetgebied." Nadat de duitsche jonkers tot dit snoode plan besloten hadden, doch noch niet tot uitvoering overgegaan waren, "zond de duitsche regeering een commissie rond, die ook in Den Haag is geweest, om met onze regeering te praten." Maar, "de regeering heeft de mededeeling gepubliceerd, dat de duitsche voorstellen geen grondslag voor onderhandelingen konden bieden. Naar onze meening (is dat de meening van Stenhuis alleen of van de OSP ??) zullen alle richtingen en partijen dat met de regeering eens zijn. De aangekondigde maatregelen van de duitsche minister van Landbouw KUNNEN NEDERLAND SLECHTS TOT EEN HOUDING BRENGEN, die van verweer, En Stenhuis gaat dan verder: "Nu is het natuurlijk niet voldoende, dat we tegen de Duitschers zeggen, dat we niet bereid zijn, met hen te onderhandelen. Blijft Duitschland bij zijn voornemen, dan zullen we ons moeten verwoeren. In landbouwkringen is reeds geroepen om hogere invoerrechten. Dat zou onze land- en tuinbouw echter geen zior helpen." Stenhuis doet daarom een beter middel aan de hand. Hij zegt, dat "we" de duitsche invoer van industrieproducten moeten stopzetten en dergelijke goederen in Engeland moeten kopen. "Onze" regeering moet daarom overgaan tot "centralisatie van in- en uitvoer en onze invoer gebruiken, om uitvoer te verkrijgen."

Dit artikel van Stenhuis heeft ons in hooge mate verbaasd en verontrust. Ten eerste doordat er heel gewoontjes over "onze" land- en tuinbouw gesproken wordt, over "onze" in- en uitvoer, terwijl voor zoo ver ons bekend, de proletarische klassen geen land- en tuinbouw hebben en ze er ook geen in- en uitvoer op na houden. Stenhuis bedient zich hier van een bourgeoisstaaltje, waarop het "Handelsblad" trotsch zou zijn. Stenhuis verdonkeremaant de klassentegenstellingen der huidige productiewijze en spreekt heel argeloos van "ONZE" regeering, "WIJ" zeggen tegen de Duitschers, "WIJ" zijn niet bereid tot onderhan-

delen, "WE" moeten ons verweren. In dat woordje "WIJ" heft Stenhuis de tegenstelling tusschen bezitters en uitbuiters op. In dat woordje "WIJ" smeedt Stenhuis alle "Nederlanders", kapitalisten en loonarbeiders, tot één eenheid aan. In dat woordje "WIJ" drukt Stenhuis de "NATIONALE EENHEID" van Kapitaal en Arbeid uit. In dat woordje "WIJ" ligt besloten, dat kapitalisten en loonarbeiders gemeenschappelijke belangen hebben en als "WIJ" ons moeten verweren, beteekent dat alleen, dat de NATIONALE GEDACHTE DE NATIONALE GESCHILLEN MOET OVERHEERSCHEN. Stenhuis blijkt daarmee nog steeds de oude sociaal-democraat van 1914 te zijn!

Natuurlijk roept Stenhuis de arbeidende klassen nog niet op met de wapenen in de vuist naar de grens te snellen, maar wil hij voorloopig de nationale eenheid gedomestreed zien in het broederlijk optreden van kapitaal en arbeid in de economische oorlog tegen het Deutsche kapitaal, waarbij de in- en uitvoer als wapenen gehanteerd worden.

Maar we zijn niet meer de politieke kinderen van 1914! We weten heel goed, dat de militaire oorlog uit de economische voortvloeit. De militaire oorlog is slechts de voortzetting van de economische, maar met andere middelen. Als Stenhuis NU AL, in deze betrekkelijk ondergeschikte kwestie van de economische landbouwoorlog onvalt en naar de kapitalistische vaderlandsverdediging verzeilt, beteekent dat niet anders, dan dat hij achter "Onze" regering staat, als "onze" belangen met de wapenen verdedigd moeten worden. Stenhuis bewijst de arbeidende klassen een slechte dienst door het kapitalistisch bedrog over te nemen en te spreken van "WIJ", als kapitalisten en loonarbeiders bedoeld worden. We raden alle makers daarom aan, het stukje van Stenhuis nog eens te lezen, maar het bedriegelijke "WIJ" te vervangen door kapitalisten en loonarbeiders. De onzin, die dan voor ieder arbeider duidelijk in het oog springt, is dan tastbaar. En tevens wordt dan terstond duidelijk, op welk gevaarlijk pad Stenhuis de arbeidende klassen wil brengen.

Maar dit artikel heeft ons nog in ander opzicht verbaasd. En dat is, dat "De Fakkel" dit nationalistisch geblaas zonder oogen commentaar afdrukt. Naar onze meening had de redactie dit artikel als een zeer geschikte bijdrage voor het "Handelsblad" naar de prullamaand moeten verwijzen. Maar wil ze de "vrijheid van meningsuiting" zoo ver doorvoeren, dat ze de propaganda voor de vaderlandsverdediging ook tot uiting wil brengen, dan had ze het zeker in de "discussie-rubriek" moeten plaatsen. Maar van dit alles is niets gebeurd. En daarom meenen we, dat de redactie van "DE FAKKEL" deze politiek van "nationale eenheid" in het landbouwvraagstuk dekt!

Maar de OSP, wat zegt die er van??? We verwachten hierop een klaar en duidelijk antwoord.

VRIJWILLIGE BIJDAGEN van 29 Sept. tot 17 Oct. '32.
E.R.M. te A. F. 1, H.M. te A. F. 2,50, A.P. te A. F. 20, L.H. te U. F. 1,
J.W.L.M. te A. F. 1,50, A.v.O. te R. F. 2,60, I.St-K. te 's G. F. 3,35,
L. te O. F. 20, R. te A. F. 0,50, S. te A. F. 0,10.

Hiermee zijn we in zoverre weer uit de nood, dat we de uitgave van ons PIO weer kunnen voortzetten. Toch is er nu een aanzienlijke achterstand, zoodat we hopen, dat de vrijwillige bijdragen blijven vloeien.

AAN DE RADENCOMMUNISTEN!

Op initiatief van eenige kameraden in Den Haag werd op 12 en 13 Nov. a.s. in Den Haag een bijeenkomst gehouden, waar verschillende groepen van Radencommunisten en arbeiders, die op het standpunt van het Radenstelsel staan, willen trachten, tot een gemeenschappelijke werkbasis in de propaganda te komen. We roepen hiermee alle Radencommunisten, die aan dergelijke pogingen wenschen mee te werken en deze bijeenkomst mee willen maken op, dit evon te berichten aan een der onderstaande adressen:

Rad. "Spartacus", Millinkstr. 28a, Rotterdam.Z.
M. Pelgrom, Burg. Waldeckstr. 64, Loosduinen.
Adm. P.I.C., Transvaalstr. 125, Amsterdam.O.

DURE "VEILIGHEID".
=====

In de "Statist" van 1 Oct. '32 vinden we eenige gegevens betreffende de internationale bewapening en ontzaglijke vernietiging van "volksinkomen" door het militarisme. Aan dat artikel ontleenen we de volgende bijzonderheden:

Op het oogenblik staan 5½ miljoen man onder de wapenen met een reserve van 20 miljoen man. Sinds 1913 zijn de militaire uitgaven internationaal gerekend met 63% toegenomen. Op het oogenblik kost de bewapening per hoofd der bevolking (dus kinderen en grijsaards meegerekend) Engeland F 30, Frankrijk F 26, Italië F 15, Japan F 10, Rusland F 10, de Vereenigde Staten van Amerika F 15, Duitschland F 7,50.

Gaan we na, welk gedeelte van de nationale begrooting aan oorlogsuitgaven besteed wordt, dan krijgen we: Engeland 14%, Frankrijk 22%, Italië 18%, Japan 20%, Vereenigde Staten 21%.

Dit zijn de directe uitgaven voor de bewapening. Maar het grootste deel van de "nationale schuld", die overal in de milliarden loopt, is in de oorlog door oorlogssleeningen ontstaan. Het huidige geslacht zucht nu nog onder de rente en aflossing dezer milliarden. De jaarlijks op te brengen milliolen alleen aan rente is enorm. Hieronder volgen de getallen, welk deel van de begrooting alleen voor de rentedienst wordt opgeslorpt. Aflossingen zijn er dus niet in berekend. De rentedienst voor Frankrijk bedraagt 26% van de begrooting, Italië 24%, Japan 45%, Vereenigde Staten 15%.

Ten slotte vinden we nog opgegeven, dat in Engeland de loopende uitgaven voor leger, vloot, luchtvloot, oorlogspensioenen, en de dienst van de nationale schuld 64% van de begrooting bedraagt.

Voor het ~~XXXXX~~ kapitalistisch bedrijfsleven zou het een enorme opluchting geven, als deze uitgaven met één pennestreek geschrapt konden worden. Het zou een dusdanige kapitaalvernietiging zijn, dat de crisis waarschijnlijk meteen tot oplossing kwam. Maar de belangentegenstellingen tusschen de verschillende klassen van de bourgeoisie (bijv. het bankkapitaal tegenover het industrie- en handelskapitaal) laten een dergelijke oplossing natuurlijk niet toe. Toch moeten we wel bedenken, dat, hoezeer het handels- en industriekapitaal

4.
bij een opheffing van de bewapeningslasten gebaat zouden zijn, ook zij voor een voortdurend zwaardere bewapening MOETEN opkomen. Wat ze dan ook ondanks alle vredes- en ontwapeningsconferentie's doen. De kwestie is dat het handels- en industriekapitaal de strijd om de afzetmarkten moet voeren. Op het oogenblik gebeurt dat nog langs de "vredelievende" weg van de economische tarievenoorlog. Maar daarmee nemen de nationale tegenstellingen steeds meer toe, zoodat de oplossing alleen in een militaire oorlog kan uitmonden. De heele bourgeoisie weet dit, en durft niet ze zich bewapenen, om in de volgende oorlog van haar kapitaal te redden, wat er van te redden valt. Dit is het dilemma, waarvoor de bezittende klassen zelf gesteld zijn. Wat ze kunnen (n.l. bewapenen) willen ze feitelijk niet en wat ze wel zouden willen (n.l. ontwapenen) kunnen ze niet. Ze worden gedreven door hun eigen productiesysteem; ze zijn de gevangenen van hun eigen stelsel.

Het meedoen aan ontwapeningsconferentie's, het wekken van vertrouwen in dergelijke vertoelingen, werkt zeer nadeelig op de bewustwording der arbeidende massa's, omdat daarmee geen klare wijzen geschonken wordt over de bewegingswetten van het kapitalistisch bedrijfsleven. Het wekt de schijn, alsof het uitstellen der ontwapening de schuld is van reactionaire regeeringen of diplomaten. In werkelijkheid zou de ontwapening geen stap vooruit kunnen komen, ook al zouden er alleen afgevaardigden van "Arbeidersregeeringen" komen. Want het is inderdaad het "nationale bestaan", dat op het spel staat.

FRAGMENTEN UIT:

DE KEIZER GING, DE GENERAALS BLEVEN.

door Th. Plivier.

.....Het machinegeweer staat aan de rand van de trechter. Het plukje gras er naast ziet er onwaarschijnlijk groot uit. Als hij de tank kon zien, als hij even één keer, als hij even heel voorzichtig bij God, daar zijn er vijf, acht op een rij, en daarbij aansluitend een tweede, een derde eskader, - meer tanks dan er mannen in de trechters verstrooid liggen. En aan de horizon verheffen zich zwermen van donkere vliegtuigen boven de aarde en stijgen dreigend naar de hemel op. De massa van aanrollend materiaal is hem te veel.

De man zakt op zijn knie door. In waanzinnige haast rukt hij twee spaden vol aarde uit de trochterwand vandaan en stopt z'n hoofd in het gat weg. - Een tegen de wand gekleefde massa, zoo wacht hij af. 300 000 man versche troepen ontschepen de Amerikanen iedere maand aan de Fransche kust; iedere dag 10 000 uitgeruste soldaten. En tanks, vliegtuigen, oorlogsmateriaal. De Duitschers liggen al vier jaar in hun stellingen, de zes millioen, die uitgestuurd werden, zijn tot twee en om half ingeschrompeld. De lijst van verliezen registreert 1 600 081 doden.....

De luitenant in de schuilpost heeft een vaal gezicht. Hij is smerig, zit onder de luizen en is uitgehongerd als zijn soldaten. Sinds weken ligt hij in de voorste stelling zonder aflossing. De officier in het batalion ziet er frisch geschoren uit. Hij heeft nog genoeg te eten, kan geregeld slapen en bij goloogenheid in z'n eigen kwartier

een bad nemen. De ordonnans-officier in de divisie, die de berichten naar achteren aan het leger doorgeeft, bewoont een villa van alle gemakken voorzien - wintertuin, garage, rijstal.

De Hindenburglinie, waaraan het volk heeft geloofd als aan een nieuw evangelie van beten, is in elkaar gedrukt. De in ononderbroken, titanische arbeid opgebouwde Hindenburgstelling, de Wodanstelling, de Siegfriedstelling, de Herman- en Hunding-Brünhilstelling; de oprukkende geallieerde troepen zijn er overheen gelopen en hebben ze achter zich laten liggen. Van de overstroemde gebieden in Vlaanderen tot in de Vogezen is het Duitse front aan het uiteenvallen..... De sergeant-majors deelen jenever uit, een halve liter per hoofd, aan de naar voren aftrekkende manschappen.

En 120km achter het front....in het gebouw van de Opperste Legerleiding, waarin alle draden te zamen loopen, in een kamer in het hotel Britannia te Spa, staat een man over kaarten en berekeningen gebogen:... zware gladgeschoren kaken, een kleine, opgedraaide snor, uniform met roode strepen van de generale staf, ridderordes op de borst. Hij vliegt nog een keer over de lijnen, arceeringen en punten, die die legers, reserves, stellingen voorstellen, pakt een aantal haastig geteekende schetsen en eenige notitiebladen bij elkaar en reikt ze aan een overste. Een soldaat helpt hem in zijn mantel, hij neemt zijn pot aan en verlaat met de overste de kamer. Voor het hotel stopt een auto. Aan het station wacht een extra-trein. De beide staf-officieren stappen in.....

Een dag later, 17 October 1918: De man uit Spa rijdt voor de kanselarij voor. De wachten presenteren het geweer. De bedienden der kanselarij staan achter de hoge glasdeuren bewegingloos als beelden. Nadat de man met de generaals-galons hun voorbij is gegaan, fluistert er een: "Dat is 'n - de kwartiermeester-generaal ---- Ludendorf!"

Generaal Ludendorf staat voor de leden van het oorlogskabinet, voor de mannen van de nieuw-benoemde volksregering. De zitting wordt gepresideerd door rijkskanselier prins Max van Baden. Naast de kanselier zit de vice-kanselier v. Payer, aan weerskanten van de tafel de staatssecretarissen en ministers. De vaderlandsgetrouwe linkerkant is vertegenwoordigd door de sociaal-democraat Scheidemann.

De leden van het kabinet stellen vragen. De verslagen generaal antwoordt: "De oorlog is geen rekensom..... wat er werkelijk gebeurt, weet geen mensch.....misschien heeft Duitschland ook nog een keer krijgsgeluk....wel zijn er gaten van vier kilometer breedte in het front ontstaan, maar de vijand is er niet doorheen gestooten.....we zijn teruggedrongen, maar het is goed afgelopen.....men moet de Amerikanen niet overschatten.....de 41e divisie, daar deugde de stemming niet. De divisie had griep gehad. Ze had aardappels te kort.....Ik hoop, dat de tankvrees wordt overwonnen.....Alles komt er op aan, wat het vaderland ons nog geeft. Het is een menschenkwestie!"
De generaal bedelt om een laatste 600 000 man.

De rijkskanselier gaat tot de vraag over: Is het vaderland bereid, het benodigde menschenmateriaal aan de Opperste Legerleiding ter beschikking te stellen?Ludendorf volgt de ingebrachte bezwaren met toenemende bezorgdheid. Hij heeft de door het kabinet als grondslag voor de bespreking opgestelde vragenlijst in zijn hand, hij legt hem weer op de tafel terug en schuift hem onrustig heen en weer; -

- jawel, Zijne Excellentie de kwartiermeester-generaal, die ministerie heeft doen vallen en naar de dictatuur heeft gestreefd.....ja zeker, Zijne Excellentie generaal Ludendorff, die Duitsland tot één groote kazerne wilde maken en die voor XXX zoo'n "groeter vaderland" 1 800 000 menschen in de dood heeft gejaagd, is zenuwachtig geworden en speelt met een blad papier. Hij ziet hulpzoekend rond en blijft aan het gezicht, aan de waterblauwe oogen van staatssecretaris Scheideman hangen. Scheideman, mager, groote, glimmende schedel, plukjes grijs haar bij zijn slapen. Hij richt zich op: "Ik geloof graag, dat men nog honderduizenden voor het leger mobiel kan maken, maar men vergist zich, als men denkt, dat deze honderduizenden de stemming in het leger zouden verbeteren...."

Scheideman, de sociaal-democratie, het laatste politieke houvast van het Keizerlijke Duitsland, is tegelijk ook de laatste hoop van generaal Ludendorff:

"Zou Uwe Excellentie geen kans zien, de stemming bij de massa's op te voeren?" Zijne Excellentie Scheideman antwoordt: "Dat is een aardappelkwestie. Vleesch hebben we niet meer, aardappelen kunnen we niet meer verstrekken, omdat we elke dag 4000 wagons te kort komen. Vet hebben we heelemaal niet meer...."

Als Scheideman over de massa's spreekt, praat hij als een vakkundige, een technische adviseur, die de regering aan kan geven, met hoeveel druk men het volkslichaam kan belasten, zonder voor een explosie te hoeven vreezen. Maar de uitbarsting schijnt niet te vermijden: De duur van de oorlog, het afvallen van de bondgenooten, de stijgende nood in het binnenland, de transporterisis, de moeielijkheden in de voedselvoorziening..... Het leger heeft nog maar olie voor 1½ maand. Admiraal v. Scheer verklaart zich bereid, het leger van de olievoorraden der marine, die nog voorraden heeft voor 8 maanden, een deel te geven. De minister van binnenlandsche zaken, Drows, herinnert bij deze gelegenheid aan de petroleumlampen der burgerbevolking: "10 000 ton per maand is het minimum, als men de bevolking de winter door redelijk rustig wil houden."

De staatssecretarissen zien geen uitweg.....

P. I. C.

**PERSDIENST VAN DE GROEPEN VAN
INTERNATIONALE COMMUNISTEN**

ADMINISTRATIE:
H. CANNE MEIJER
TRANSVAALSTRAAT 125 (o)
A'DAM, GEM. GIRO C 2988
POSTGIRO 203112

Deze dienst wordt aan
belangstellenden
gratis toegezonden.
Stuur ons uw vrijwillige
bijdrage.

DOELSTELLING:

De ontwikkeling van het kapitalisme voert tot steeds heviger crisissen, welke in steeds grootere werkloosheid en telkens diepere ontzetting van het productieapparaat hun uitdrukking vinden, waardoor miljoenen arbeiders buiten de productie staan en aan de uit-hongering zijn prijsgegeven. Daarbij nemen de belangen- tegenstellingen tusschen de ver- schillende landen steeds scher- per vormen aan, waardoor de

economische oorlog in een nieuwe wereldoorlog uitmondt. De toenemende verarming en de steeds groeiende onzekerheid van bestaan dwingen de arbeidersklasse den strijd voor de communistische productiewijze aan te binden. De groepen van internationale Communisten waken de arbeiders in dezen strijd op, het beheer en de leiding van productie en distri- butie volgens algemeen gelden- de, maatschappelijke regels ZELF ter hand te nemen, om- zoot DE ASSOCIATIE VAN VRIJE EN GELIJKE PRODU- CENTEN te verwesenlijken.

De groepen van Internatio- nale Communisten zien den wettigen vooruitgang der arbeidersbeweging in de ont- wikkeling van het zelfbewust- zijn der arbeiders. Daarom plaatsen ze zich tegenover de leiderspolitiek van de parle- mentaire partijen en van de vakbeweging en stellen de leuze: **ALLE MACHT AAN DE ARBEIDERSRADEN!
DE PRODUCTIE IN HAN- DEN VAN DE BEDRIJFS- ORGANISATIES!**

Int. Instituut
Soc. Geschiedenis
Amsterdam

Vijfde jaargang nu. 18.
November 1932 nu. 1.

**ALLE MACHT AAN DE ARBEIDERSRADEN!
DE PRODUCTIE IN HANDE DER BEDRIJFSORGANISATIE'S!**

Weer een nuttelooze conferentie.

London 25 Oct. : "Sir Walter Layton heeft zijn functie van Britsch economisch deskundige in de voorbereidende commissie voor de Econo- mische Wereldconferentie wegens meningsverschillen met de regering neergelegd."

In Mei 1927 werd in Genua de 1e Economische Wereldconferentie gehouden, waarvan de resultaten af te meten zijn aan de huidige toe- stand van de wereld. En nu zal begin 1933 een tweede Economische Wereldconferentie gehouden worden (in Londen), waarvan echter nu reeds te zien is, dat het resultaat een volslagen fiasco is. Ook van deze conferentie zullen we achteraf moeten zeggen:

De heeren dronken een glas,
Ze p..... een plas,

En ze lieten de zaak zooals die was.

Toch staan heelemaal geen wereldschokkende punten op het pro- gramma. Men komt bijeen om maatregelen te ontwerpen, die tot een sta- bilisatie der goederenprijzen moeten voeren, en als tweede punt wordt de politiek der centrale banken besproken, die nu telkens elkaars goud wegtrekken, als ze de kans krijgen. Dus een heel onschuldige agenda.

Maar de conferentie zelf zal nog veel onschuldiger zijn, omdat vooraf is vastgesteld, dat de kwestie der oorlogsschulden, herstel- betalingen, tolmuren en contingentseering niet besproken mag worden. Dit zijn echter juist de punten waar het om gaat. Het is ab- soluut onmogelijk, over de stabilisatie der prijzen te spreken, zonder deze dingen in de gezichtskring te trekken. Daarom zal deze conferentie even nutteloos zijn als alle andere. De heeren zullen heel genuegelyk met elkaar praten, alleen niet over datgene, waar het op aankomt en wat hun allen ten slotte op het hart en ook op de tong ligt. En ondertusschen vreet de crisis voort, alsof er heelemaal geen conferenties bestonden.